

KIRSTEN, KIRSTEN, KIRSTEN

Lærer, skuespiller, mor, bilist og keramikker.
Kirsten Jensen har mange roller i løbet af en dag

AF HELLE LAURITSEN

Det er de bosniske børn, der har trukket Kirsten Jensen til Bagenkop, fordi det er både spændende og udfordrende at arbejde med dem.

Kirsten, Kirsten, Kirsten. Hele tiden er der bud efter hende. De ni små bosniske elever taler ikke meget dansk, men udtalen af hendes navn kan de helt perfekt. De bosniske børn har kun to af skolens lærere, og de hedder Kirsten begge to. Det er måske så også det eneste, der er nemt, når man er bosnier og lige begyndt i dansk skole.

Kirsten Jensen startede efter sommerferien på Magleby Centralskole i Bagenkop på Sydlangeland. Hun underviser udelukkende de bosniske elever, der er fordelt på to modtageklasser, én klasse med elever fra 2. klasse til og med 4. klasse og én klasse med elever fra 5. klasse til og med 7. klasse. 23 bosniske børn i alt.

I denne time skal den yngste klasse se på tegninger af huse. De lærer, at det på dansk hedder dør, vinduer, sprosser i vinduerne, tag, stakit, græs. Nogle af ordene kender de godt, men de er svære at udtale. Andre ord kræver konsultation i ordbogen eller hos den bosniske lærer Kerima, der deltager i den ene af klassens timer denne dag. Når Kerima ikke er med, klarer Kirsten sig med fagter og mime som en anden skuespiller.

På tavlen hænger en seddel, hvor der står: en tavle. På reolen hænger to sedler: en reol, en hylde. Sådan hænger der sedler rundt i klasselokalet.

– Find briksen og klip den ud. Den skal klistres ind på tegningen af værelset. Briksen skal være til venstre for døren oppe i hjørnet, forklarer Kirsten langsomt.

Hun står ved døren og peger til venstre med den ene arm. Hun går hen i hjørnet og siger: et hjørne.

– Lampen skal hænge på væggen over puden, siger Kirsten.

Tolken må hjælpe. Kirsten spørger Selma, hvor lampen hænger. »Lampen

hænger på puden«, siger Selma med besvær. Ordet væg vises, forklares og oversættes.

Diiioonggg, og skolens elektroniske klokke dirrer ud i rummet.

Der skulle ske noget

Kirsten har ti minutter til at spise en mad i klassen sammen med eleverne, så skal hun gå gangvagt i ti minutter, og så er der lige tid til en hurtig kop kaffe på lærerværelset. Inden næste time skal der også fotokopieres.

– Det er de bosniske børn, der har trukket mig hertil. Det er spændende at arbejde med dem og også en udfordring. Nogle dage er det meget hårdt, men jeg vil hellere være slidt op på dette her end gå og bruge mit hoved på en masse småting, der sker omkring mig, siger Kirsten Jensen.

Hun har tidligere arbejdet i otte år på Longelse Skole. Det vi sige otte års ansættelse ved skolen, for i denne periode har hun haft barselsorlov to gange og et års forældreorlov. Hun er 34 år.

– Jeg sagde mit job op for at komme til at arbejde med bosniske børn her på Sydlangeland. Jeg havde lovet mig selv, at når jeg havde ført mine elever op til 7. klasse, skulle der ske noget. Det blev i første omgang forældreorlov, som alle i familien havde stor glæde af, og bagefter søgte jeg dette job.

Klokken er det værste

Kun hårdt presset fortæller Kirsten, hvorfor hun egentlig blev lærer. Det er en pinlig historie, synes hun, men hun har aldrig senere fortrudt sit valg.

– Jeg gik på handelsgymnasiet et år, men ville droppe det. Min mor sagde, at jeg skulle finde en læreplads i en bank. Det ville jeg for alt i verden undgå, og så måtte jeg jo finde på noget. Jeg

ville gerne være urmager, og jeg har skilt mange ure ad og samlet dem igen i min ungdom. Men det var der ingen fremtid i. Jeg vaklede en tid mellem pædagog- og lærerseminariet, men da jeg boede i Tønder, hvor lærerseminariet ligger, blev det altså det, jeg valgte.

– Der er meget godt ved at være lærer. Jeg holder af at arbejde med børn. Jeg ville aldrig vælge at undervise voksne, men børnene giver altid nogle klare meldinger om, hvad de mener. Derudover er der en stor tilfredsstillelse i at lære andre noget.

– Det værste ved jobbet er klokken. Hele tiden skal man holde øje med uret. Alting skal passe ind imellem, at klokken ringer til time og til frikvarter.

– Lærerjobbet kan også nemt blive et ensomt job. Og når man underviser danske børn, så bokser man en del med forældrene, der husker deres egen skoletid og helst ser, at alting er ligesom dengang.

Over vand og land

En svane følger bilen et lille stykke ad vejen over Langelandsbroen. Så kommer der igen land og marker til syne. Her går turen hver morgen og hver eftermiddag.

Kirsten Jensen er omgivet af vand i sin dagligdag. Hun bor på Tåsinge, og går man ud af familiens baghave og op ad bakke i fem minutter, kan man se ud over vandet til Strynø og Ærø.

Hun står op lidt i seks hver morgen sammen med Iver og de to mindste børn, Bjarke og Sune. Den ældste søn, Stig, sover lidt længere. Denne tirsdag når han lige op for at sige farvel til resten af familien. Iver cykler klokken syv til jobbet i Svendborg, og ti minutter efter kører Kirsten. I dag har hun bilen og skal aflevere børn. Bjarke skal i børnehaven og Sune i dagpleje. Det er hurtige afleveringer.

Kirsten henter sin kollega Kirsten på landevejen, og på de 30 kilometer til Bagenkop får de klaret en masse.

De taler også om mødet dagen før på kredskontoret. Som lærer for en modtageklasse klemmes man på tiden, synes de to. De mener, at der burde gælde samme regler som for specialundervisning, og det handlede mødet på kredskontoret om.

Skinneben på bosnisk

I dag begynder Kirsten med at holde møde med en kollega om planlægning af en emneuge.

I anden lektion har hun matematik med de ældste bosniske børn. Kirsten har selv produceret materialet til ti-

men. Matematikbogen er ikke god, synes hun.

Niveauet i klassen er spredt, både sprogligt og i forhold til at klassen rummer elever fra 5. til 7. klassesetrin. Hele tiden må Kirsten sikre sig, at de to 5. classes elever har forstået, hvad der tales om.

Derefter har hun to lektioner med de små elever. Så to lektioner orientering med de ældste elever. Kroppen og dens funktioner er emnet.

Kirsten, Kirsten, Kirsten. Se her! Kom lige! De store elever har masser af spørgsmål.

De skal klippe alle kroppens knogler ud, klistre dem på en tilsvarende krop og skrive ordene rygrad, kranium, skinneben på både dansk og bosnisk.

– Selv om de er så store, synes jeg, de skal klippe og klistre. Det er lidt afslappende. Så de ikke hele tiden bliver bombarderet med informationer. Tænk på, hvor meget de får smidt i hovedet hver dag, siger Kirsten.

– De sidder ned 29 timer om ugen og har kun to idrætstimer. Derfor laver vi ofte noget kreativt i timerne, bager eller spiller et eller andet. De lærer jo dansk af det hele.

Snakken går tværs igennem klassen på bosnisk. Efterhånden forstår Kirsten mange af de bosniske ord, men hun gør

sig umage for ikke at svare dem, når de spørger på bosnisk. De skal formulere hele sætninger på dansk. Ofte beder hun den elev, der har forstået en opgave, om at forklare de andre det på bosnisk. Ordbogen bruges også flittigt.

Overblikket ryger

Diiioonggg, og den elektroniske klokke dirrer i luften endnu en gang. Frikvarter.

Tid til kaffe og lidt forberedelse, inden kollega Kirsten er klar til hjemturen.

På vejen hjem taler de to om de bosniske elever og deres vilkår. Kollega Kirsten bliver sat af på landevejen, og så skal børnene hentes.

Hjemme klokken 16, samtidig med at Iver kommer dampende ind fra cykelturen fra Svendborg. Og nu ryger overblikket.

Der skal købes ind, to børn skal køres til to forskellige fodboldhold, én skal have juice, nogle er småsultne, hunden vil lege, ni-årige Stig er endnu ikke kommet hjem, og han skal af sted til fodbold om ti minutter. Han måtte selv tage i skole i morges, og i eftermiddag har han været hos en kammerat, fordi der ikke er nogen hjemme før nu.

Hvem skal køre børnene af sted? Kirsten eller Iver? Hvem skal bruge bilen senere?

Lidt efter kører Iver en bilfuld drenge til fodbold.

Kirsten og Sune skal lige fodre hønsene og have dagens tur op til bænken under egetræet med udsigt til Strynø. Hunden luftes ved samme lejlighed.

Kirsten snupper en mad. Resten af familien spiser efter fodboldtræningen. Marie kommer og henter Kirsten. Denne gang er målet Svendborg, hvor de går til stentøj fra klokken 18 til 22. Kirsten skal lægge glasur på sit kunstværk, der er en stor krukke med en yndefuld kvinde, der smyger sig op ad krukens yderside.

Når Kirsten kommer hjem i aften, er Iver gået i seng. Selv skal hun op klokken fem onsdag for at nå at forberede sig inden skoledagen, for det var der ikke rigtig tid til denne tirsdag. □

LÆRER JENSEN I BAGENKOP

